

Regeringsrätten

Rättsfall

Oriktig uppgift eller ej när TN felaktigt avvikit från deklARATION till skattskyldigs fördel? RÅ83 1:71

Besvär av TI angående eftertaxering av makarna B för 1977.

Makarna B bedrev under 1975 och 1976 gemensamt rörelse i handelsbolags form. I rörelsebilagan till deras självdeklARATIONER 1976 förekom vissa utgående balansposter. TN följde deklARATIONERNA.

Vid härefter företagen taxeringsrevision framkom att rörelseresultatet beräknats oriktigt och att de utgående balansposterna skulle upptaga andra belopp än de ursprungligen deklarerade. Makarna B besvärade sig i anledning härav över 1976 års taxering.

I rörelsebilagan till 1977 års deklARATION beräknade makarna rörelseresultatet på grundval av ingående balansposter som överensstämde med motsvarande utgående balansposter enligt *den rättade* resultatberäkningen för beskattningsåret 1975 som åberopades i besvären över 1976 års taxering.

TN hänförde sig vid taxeringen 1977 till *den ursprungliga* resultatredovisningen i 1976 års deklARATIONER och kom härvid, på grundval av dessa deklARATIONERs utgående balansposter, till ett lägre rörelse-netto för beskattningsåret 1976 än makarna B deklarerat. Nämnden underrättade makarna om att den från dessa utgångspunkter ifrågasatte avvikelse från deklARATIONERNA till makarnas fördel. Makarna lät sig emellertid inte avhöra.

I framställning om eftertaxering yrkade TI att mannen B skulle eftertaxeras till statlig och kommunal inkomstskatt med 3 880 kr och hustru B till kommunal inkomstskatt med 2 700 kr.

LR yttrade: Mannen B redovisade vid 1976 års taxering inkomst av rörelse och taxerades i enlighet med avlämnad deklARATION. I en till LS (rättsenheten) den 27 april 1977 inkommen skrivelse anförde B besvär över TN:s beslut. Till besvären hade fogats en nyupprättad rörelsebilaga vari, med avvikelse från tidigare lämnad rörelsebilaga, balansposterna utgående varufordringar, utgående lager och utgående varuskulder angetts med ändrade värden. Makarna B:s allmänna självdeklARATIONER avseende 1977 års taxering inkom samma dag till lokala skattemyndigheten. I rörelsebilagan har därvid som ingående balansposter upptagits de värden som i den till ovannämnda besvär fogade rörelsebilagan angetts som utgående balansposter. TN har emellertid upptagit de ingående balansposterna till de värden som deklarerats på den ursprungliga rörelsebilagan och som således legat till grund för 1976 års taxering. — LR har i annan dom denna dag bifallit man-

nan B:s besvär avseende 1976 års taxering och därvid godtagit ovannämnda nyupprättade rörelsebilaga i de hänseenden varom nu är i fråga. De värden makarna B angett i sina deklARATIONER avseende 1977 års taxering har således i och för sig varit korrekta. Det kan måhända göras gällande att makarna därvid bort upplysa om de ändrade uppgifter som lämnats i samband med anförda besvär. Vad som förekommit kan emellertid inte anses innebära att makarna B därigenom lämnat sådant oriktigt meddelande som avses i 114 § TL. Förutsättningar för eftertaxering bedöms därför inte föreligga. — LR lämnar TI:s framställning om eftertaxering utan bifall.

TI överklagade och anförde bl a följande. Makarna B avlämnade den 27 april 1977 både allmän självdeklaration för taxeringsåret 1977 och besvär över taxering år 1976. Balansvärdena i dessa handlingars rörelsebilagor stämde överens och hade befunnits riktiga. Däremot överensstämde inte balansvärdena med de utgående balanser varå TN vid 1976 års taxering grundade sina beslut. Makarna B hade varken i 1977 års deklaration eller i svar på TN:s ifrågasatta avvikelser omnämnt att de i besvär yrkat taxering efter ny rörelsebilaga med rättade balansvärden. De hade därigenom förtigit omständighet, som varit av betydelse för att åsätta en riktig taxering. Förutsättningar för eftertaxering borde således föreligga.

Makarna B bestred bifall till besvären. De anförde bl a följande. De hade över huvud taget inte lämnat något svar på ifrågasatt avvikelse från självdeklaration. Anledningen var att de givits mycket kort tid att besvara den mitt under midsommarveckan 1977 och att de inte hann få sakkunnig hjälp att utforma ett svar. TN skulle naturligtvis ha givit sig tid att sända ut en förfrågan då de måste ha misstänkt att något ovanligt var för handen. Samtliga ingående balansposter i 1977 års deklaration skilde sig ju från motsvarande utgående poster i 1976 års deklaration.

KR i Gbg yttrade: I sina deklARATIONER vid 1977 års taxering redovisade makarna B inkomst av rörelse, mannen med 3 758 kr och hustrun med 5 640 kr. Därvid hade de som ingående balansvärden på lager, fordringar och skulder upptagit andra värden än motsvarande utgående balansvärden i sina ursprungliga deklARATIONER vid 1976 års taxering. Såvitt handlingarna utvisar har några balansräkningar för beskattningsåret eller närmast föregående räkenskapsår inte företetts. Inte heller finns i deklARATIONEN någon förklaring till skillnaden mellan de utgående balansvärdena i 1976 års deklaration och de ingående balansvärdena i 1977 års deklaration. Genom denna underlåtenhet får makarna B i och för sig anses ha lämnat oriktiga uppgifter till ledning för sina taxeringar. Då emellertid dessa oriktiga uppgifter inte varit ägnade att medföra för låg taxering av makarna föreligger inte förutsättningar för eftertaxering. — Makarnas underlåtenhet att yttra sig i anledning av att de mottagit underrättelser om ifrågasatt avvikelse från balansvärdena i deras självdeklARATIONER kan inte anses utgöra oriktig uppgift. — Den omständigheten att 1976 års taxering ändrats av LR kan inte medföra att 1977 års taxering rättas medelst eftertaxering. — KR bifaller inte besvären.

TI gick vidare till RR, som yttrade: De uppgifter om ingående balansposter som makarna B lämnat i sina rörelsebilagor till 1977 års deklaration överensstämmer med de uppgifter om motsvarande utgående balansposter i den reviderade redovisningen av rörelsens resultat beskattningsåret 1975 som de åberopade i den pågående besvärprocessen rörande 1976 års taxering. Uppgifter-

nas riktighet har inte bestritts. Någon skyldighet har inte gällt för dem att i 1977 års deklARATION upplysa om att de ingående balansposterna hänförde sig, inte till den ursprungliga rörelseredovisningen i 1976 års deklARATION utan till en rättad redovisning. Ej heller har de varit skyldiga att lämna upplysning här om i anledning av att taxeringsnämnden meddelat dem att den ifrågasatte avvikelse från 1977 års deklARATION så att rörelsens ingående balansposter skulle överensstämma med motsvarande utgående balansposter i 1976 års ursprungliga rörelseredovisning.

Eftersom makarna B varken lämnat oriktiga uppgifter eller underlåtit att lämna någon uppgift som de varit skyldiga att lämna saknas förutsättningar för eftertaxering av dem. — RR lämnar besvären utan bifall. (Dom 30.12.1983.)

Kostnad för konstnärstateljé i egen bostad. RÅ84 1:15

Besvär av Lisa H angående inkomsttaxering 1979.

Lisa H, som bedrev konstnärsvksamhet, bodde tillsammans med sin make i en av maken ägd bostadsrättslägenhet. Ett av rummen använde hon i verksamheten. För nyttjandet erlade hon hyra till maken. Vid beräkning av nettointäkten av rörelsen yrkade hon avdrag för hyreskostnaden med 1 108 kr. Hon anförde bl a: Arbetslokalen (ateljén) med därtill hörande förrådsrum låg helt avskild från övriga rum med ingång genom en dörr direkt från tamburen. Ateljén var helt inredd för hennes konstnärliga verksamhet med ett skåp för materiel, ett ritnings- och akvarellskåp, ett arbetsbord för färger, penslar, paletter m m, ett avlastningsbord, ett större staffli för inomhusmålning, två arbetsstolar, en sittsoffa för besökande och en bokhylla för konstlitteratur.

TN vägrade avdraget.

Lisa H anförde i besvär hos LR ytterligare bl a: Hennes arbetsrum användes uteslutande för konstnärsvksamheten. Särskild ljusrörsbelysning hade anskaffats som ej passade för bostadsändamål. Förvaringsutrymmen fanns för akvarell- och oljemålningar. Erforderliga färger, fernissor, lacker, terpentin förvarades i ateljén och kunde ej förvaras i bostadsrum med hänsyn bl a till spridningen av irriterande lukter. I ateljén tillverkades vid behov vissa ramar till målningar.

TI avstyrkte bifall till besvären och anförde bl a: Av handlingarna i målet framgick att arbetsrummet var beläget i Lisa H:s lägenhet. Även om arbetsrummet nåddes från tamburen och saknade annan förbindelse med andra rum kunde detta inte anses innebära annat än att rummet ingick i bostaden. Lisa H var därför inte berättigad till avdrag för den del av bostadshyran som belöpte på arbetsrummet.

LR biföll Lisa H:s besvär såvitt nu är i fråga och yttrade: Enligt 29 § 1 mom KL får vid beräkning av nettointäkt av rörelse avdrag göras bl a för hyra för annan tillhörig fastighet eller del där-

av, som används i rörelsen. Såvitt avser rörelselokal i den egna bostaden är dock som TI framhål- lit rättspraxis återhållsam. I fråga om inkomstslaget tjänst gäller sålunda att anställd kan medges avdrag för kostnader för arbetsrum i anslutning till den egna bostaden endast under förutsättning att rummet är så avskilt att det inte längre ingår i bostadsutrymmena eller blivit så inrett att det inte kunnat användas även för bostadsändamål. Såvitt nu är i fråga är visat att Lisa H i rummet i fråga förvarar bl a färger och vissa illaluktande kemikalier. Under dessa omständigheter framstår det som uteslutet att rummet kunnat användas även för bostadsändamål. Även inredningen i öv- rigt hindrar ett sådant begagnande. På grund härav och då rättspraxis i frågan avseende in- komstslaget rörelse ej är lika restriktiv som i inkomstslaget tjänst skall besvären bifallas i denna del.

TI överklagade och yrkade att avdrag skulle vägras för den del av bostads- hyran som belöpte på arbetsrummet.

KR i Gbg biföll TI:s besvär och yttrade: Av handlingarna framgår följande. Ett mindre rum i makarna H:s sexrumslägenhet används i rörelsen. Av en i ärendet ingiven skiss framgår att ge- nomgång till lägenhetens övriga bostadsutrymmen sker genom en tambur. Från klagandens sida har inte visats att arbetsrummet har sådan speciell utformning eller har försetts med en sådan fast inredning att det är uteslutet att använda rummet som bostad. — Vid beräkning av nettointäkten av rörelsen yrkade Lisa H i deklarationen avdrag med 1 108 kr för hyreskostnad för arbetsrum. TI vägrade avdraget medan LR — med åberopande bl a av att ”rättspraxis i frågan avseende in- komstslaget rörelse ej är lika restriktiv som i inkomstslaget tjänst” — medgav avdraget i sin hel- het. — KR gör följande bedömning. Även om Lisa H i och för sig kan ha visst behov av att utöva sin måleriverksamhet i den egna bostaden ger omständigheterna ändå inte skäl för det antagandet att rummet — med hänsyn till dess inredning och övriga förhållanden — inte har kunnat använd- das på något annat sätt än som arbetslokal. Den omständigheten att Lisa H ansett det nödvändigt att i rummet förvara bl a färger och vissa kemikalier föranleder inte någon annan bedömning. Vidare finner man i rättspraxis — även i fråga om inkomstslaget rörelse — en ytterst restriktiv in- ställning till avdrag för kostnad för arbetsrum i egen bostad. Härvidlag kan pekas på rättsfallet RÅ 1981 1:54. På grund av det sagda är avdraget inte befogat.

I besvär hos RR yrkade Lisa H att RR skulle fastställa hennes taxeringar i enlighet med LR:s dom. Utöver vad som tidigare anförts tillade hon. Bildkonstnärens arbetsrum fick ett helt annat utförande än vanliga bostads- och kontorsrum. En ateljé, som motsvarade sitt ändamål, skulle framför allt ha ljus, tillräckligt och gott ljus, vidare tillräckligt utrymme och fullständig ro och isolering, så att man kunde låta allt stå orört mellan arbetstiderna. Ljuset skulle helst vara norr- ljus. Ljuset skulle strömma in genom ett fönster av försvarliga mått (åtminstone 1,5—2 meter). Målning i bostadsrum måste av flera skäl avrådas. Det var synnerligen svårt att få hyra en lämplig ateljé i Karlstad. Hennes ateljé motsvarade till läge och inredning vad här sagts. Den hade norrlä- ge. För att förstärka ljusmöjligheterna hade ljusrörsinstallation anbringats. I övrigt var den möb- lerad med för verksamheten nödvändiga inventarier. Penslar användes dagligen i måleriet. De måste rengöras, ofta med terpentin, efter användningen. Nymålade konstverk (oljemålningar) fick lov att för torkning, som oftast tog flera dar, uppställas i ateljén för att ej sprida ”målar- lukt”. Många av färgerna var giftiga. Arbetet måste med hänsyn härtill ibland ske vid öppet fön- ster. Ateljén var både målar- och snickarverkstad. Rummet kunde icke användas för annat ända- mål än som målarateljé.

RR yttrade: Lisa H har för sin konstnärverksamhet under beskattningsåret nyttjat ett mindre rum i makarna H:s bostadsrättslägenhet som arbetsrum (målarateljé). Vad i målet framkommit får anses ge vid handen att Lisa H haft behov av arbetsrummet för sin verksamhet samt att rummets användning och inredning medfört att det inte alls eller i varje fall blott i obetydlig omfattning

kunnat utnyttjas för bostadsändamål. Vid sådant förhållande är Lisa H berättigad till avdrag vid beräkning av inkomst av rörelse för kostnaderna för hållande av arbetsrummet. Det finns ej skäl att ifrågasätta det begärda avdragets storlek. (Dom 15.3.1984.)

Anm.: Se RÅ 1976 ref 114 (Skattenytt 1976 s 502); RÅ81 1:21, RÅ81 1:54, RÅ81 1:62; RÅ82 1:77 (Skattenytt 1982 s 336 och 448 samt 1983 s 441.) I fallet i Skattenytt 1982 s 336 vägrades H som drev bokföringsbyrå i ett av tre rum i sin bostad avdrag för hyra för arbetsrum; Jfr däremot Skattenytt 1983 s 441 där avdrag medgavs för arbetsrum i fristående uthus. Se vidare Skattenytt 1984 s 266 (Sjöblom) och s 486 (Seth).

Svenskt moderbolag, som lämnat lån till dotterbolag i Holland räntefritt, har i visst fall med hänsyn till de affärsmässiga förhållandena icke ansetts skyldig att som inkomst upptaga ränta på lånen. RÅ84 1:16

Besvär av TI angående fråga om eftertaxering av E Aktiebolag för åren 1973—77.

I framställning hos MKSR om eftertaxering för 1973—77 av E Aktiebolag anförde TI bl a: Bolaget innehar samtliga aktier i ett holländskt bolag, E BV, som i sin tur har ett helägt dotterbolag, E Nederland BV. Enligt erhållna upplysningar förvärvade E BV under 1964 aktierna i E Nederland BV från moderbolaget och erhöll därvid ett räntefritt lån på 1 440 000 kr. Dotterdotterbolaget E Nederland BV erhöll i slutet av 1960-talet och fram till 1971 ett flertal lån från E Aktiebolag på tillsammans 15 860 636 kr 53 öre. Enligt vad som uppgetts vid granskningen använde dotterdotterbolaget de lånade medlen för att finansiera byggandet av en pappersmaskin. Inte heller på dessa lån har någon ränta utgått. Under perioden 1972-01-01—1976-12-31 har lånen, som i bolagets böcker redovisats i en post, uppgått till sammanlagt 17 300 636 kr 53 öre. I bokslutet per 1976-12-31 skrevs lånet i E Aktiebolags böcker ned med 8 933 351 kr. Någon motsvarande nedskrivning av skulden synes dock inte ha skett i dotterbolagets bokföring. Nedskrivningen bokfördes mot uppskrivning av fabriksfastighet med samma belopp och har således inte påverkat resultatet. I balansräkningen per 1976-12-31 upptogs lånet således till (17 300 636 kr 53 öre ./ 8 933 351 =) 8 367 285 kr 53 öre. — Som framgått är lånen till dotterbolagen räntefria. Vid den skattemässiga bedömningen av lånevillkoren skall iakttagas bestämmelserna i 43 § 1 mom KL och artikel 9 i beskattningsavtalet mellan Sverige och Nederländerna (SFS 1968:771). Av dessa bestämmelser framgår att omräkning av inkomsten kan ifrågakomma när mellan parter i intressegemenskap avtalats villkor som avviker från dem som skulle ha avtalats mellan av varandra oberoende företag. Räntefrihet torde vara ett sådant villkor som klart avviker från vad som skulle ha avtalats mellan oberoende parter. E Aktiebolags inkomst bör därför omräknas till det belopp till vilket inkomsten skulle ha uppgått om skäligen ränta beräknats. I praxis har reducerad ränta ansetts böra medföra omräkning i ett jämförbart fall (RN 1970 nr 5:4). En räntesats om 8 %, som föreslagits i promemorian, synes vara en försiktig bedömning som jag ansluter mig till. Bolaget bör därför beskattas för beräknad ränta för vart och ett av taxeringsåren 1973—1977 med 1 384 051 kr. Nedskrivningen av lånet mot uppskrivning av fabriksfastigheten år 1976 har därvid inte påverkat räntebereäkningen då fråga inte bedömts vara om någon reducering av lånefordran. Då lån och lånevillkor inte framgår av de deklARATIONER bolaget avlämnat föreligger förutsättningar för eftertaxering.

Bolaget anförde i fråga om förutsättningar för eftertaxering att av årsredovisningshandlingarna som ingick bland deklARATIONSHANDLINGARNA för de aktuella åren framgick specifikt dels bolagets fordringar på dotterbolag och dels

av bolaget erhållna räntor på sådana fordringar. Bolaget hade sålunda icke lämnat oriktiga meddelanden till ledning för taxeringarna. I materiellt hänseende anförde bolaget bl a att underlåtenheten att debitera ränta å fordringarna grundades på en synnerligen svag soliditet och likviditet i de låntagande bolagen. Skulle ränta ha uttagits hade följden blivit att de båda bolagens aktiekapital hade måst förbrukas, d v s likvidationstvång hade uppkommit.

MKSR, som höll muntlig förhandling i målet, biföll av anförda skäl TI:s talan och beslöt att den beräknade ränta, som bolaget skulle eftertaxeras för, med utgångspunkt från det under de aktuella åren gällande diskontot skäligen borde bestämmas till 8 % av lånens belopp, 17 300 636 kr 53 öre, eller till 1 384 051 kr för vart och ett av taxeringsåren 1973—1977.

KR i Gbg ansåg dock att bolaget inte lämnat oriktiga uppgifter och undanröjde eftertaxeringarna.

I besvär hos RR yrkade TI att MKSR:s dom skulle fastställas.

RR yttrade: E Aktiebolag gjorde i mitten av 1960-talet investeringar i holländska dotterföretag — E BV och E Nederland BV — i syfte att tränga in på en ny marknad med en egen produktion. Bolaget ägde samtliga aktier i E BV. År 1964 förvärvade E BV aktierna i E Nederland BV och erhöll därvid ett räntefritt lån på 1 440 000 kr från moderbolaget. I slutet av 1960-talet fram till 1971 erhöll E Nederland BV ett flertal räntefria lån om sammanlagt 15 860 636 kr 55 öre från E Aktiebolag. Lånen användes för anskaffning av maskinell utrustning att brukas i pappersproduktionen. Utvecklingen i de holländska bolagen blev under de kommande åren icke så gynnsam som moderbolaget hoppades. De holländska bolagens ekonomiska ställning var hela tiden svag. E Aktiebolag hade från början betraktat lånen som ett riskkapital. Lånen fick småningom avskrivas eller omvandlas till aktiekapital. Försäljningen av produkter från moderbolaget i Sverige till det holländska dotterbolaget som skötte produktionen stannade vid relativt små belopp.

Enligt punkt 1 andra stycket anv till 43 § KL skall vid bedömning av prissättningen — i detta fall priset för utlånat kapital (jfr SOU 1964:29 s 119) — vid affärer mellan svenskt moderbolag och utländskt dotterbolag särskild försiktighet iakttagas vid tillämpning av nämnda paragraf med hänsyn till de av affärsmässiga skäl betingade omständigheter som kan påverka prissättningen. Utredningen i målet ger vid handen att omständigheterna vid moderbolagets försök att via dotterbolagen komma in på en ny marknad varit sådana att moderbolaget måste anses ha haft goda affärsmässiga skäl att i ett uppbyggnadsskede inte betunga dotterbolagen med räntekostnader för de investeringar som genom lånen gjordes i dess bolag. Förutsättning för tillämpning av 43 § 1 mom KL föreligger därför inte.

E Aktiebolag har under angivna förhållanden icke lämnat någon felaktig uppgift då bolaget i deklARATIONERNA för åren 1973—1977 icke upptagit inkomst av ränta från dotterbolagen för de ifrågavarande lånen. Grund för ef-

tertaxering av bolaget i nu angivet hänseende föreligger inte. (Dom 24.2.1984. En ledamot av RR anförde annan motivering.)

Anm.: Se RÅ 1970 not 923, 1979 1:40 och 1980 1:59.

Fråga om beskattning av engångsbelopp, utgivet av brottskadenämnden för förlust av framtida underhåll. RÅ84 1:17

Besvär av TI angående av RSV meddelat förhandsbesked för fru X.

X dödades i maj 1979. Året därpå dömdes gärningsmannen till livstids fängelse för mord och grovt rån. Genom beslut den 25 nov. 1981 tillerkändes fru X av brottskadenämnden ersättning med 180 000 kr för förlust av underhåll.

I ansökan den 13 okt 1982 till RSV:s nämnd för rättsärenden hemställde fru X — som uppburit beloppet under år 1982 — om förhandsbesked i taxeringsfråga och yrkade att nämnden i första hand förklarade, att av uppburen brottsskadeersättning, 180 000 kr, skulle — enligt bestämmelserna i fjärde stycket av anvisningarna till 19 § KL — 40 procent av beloppet avräknas såsom icke skattepliktig del, i andra hand förklarade att ifrågavarande ersättning utgjorde sådan inkomst som avsågs i 1 § lagen om beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst och att den finge anses hänförlig till tio år, avseende tiden 1973—1982, samt i tredje hand förklarade att ersättningen enligt sistnämnda lagrum finge anses hänförlig till fyra år, avseende tiden 1979—1982.

I kompletterande upplysningar anförde brottskadenämnden bl a följande: Av den beslutade ersättningen om 180 000 kr avsåg 45 000 kr ersättning för förlust av underhåll för förfluten tid. Avrundning hade därvid skett till halv- och helårsskiften. Sålunda belöpte 9 000 kr på år 1979, 18 000 kr på år 1980 och 18 000 kr på år 1981.

RSV:s nämnd för rättsärenden meddelade följande förhandsbesked: Enligt tredje stycket i anv till 19 § KL utgör ersättning till följd av personskada som utgår i annan form än periodisk utbetalning (engångsbelopp) och avser förlorad inkomst av skattepliktig natur skattepliktig intäkt, såvida inte annat följer av övriga bestämmelser i denna lag. Av detta lagrum framgår således att ett direktutbetalat engångsbelopp är skattepliktigt, endast om det är avsett att ersätta förlorad inkomst av skattepliktig natur. — Av handlingarna framgår att fråga är om ett direktutbetalat engångsbelopp som skall ersätta det underhåll sökanden annars hade haft rätt till från sin make i ett bestående äktenskap. Sådant underhåll hade inte varit skattepliktigt för sökanden. Eftersom engångsbeloppet således inte avser att ersätta förlorad inkomst av skattepliktig natur, utgör det inte skattepliktig intäkt för henne enligt ovan nämnda lagrum. Inte heller är beloppet skattepliktigt enligt andra bestämmelser i KL. Beloppet får därför i sin helhet anses utgöra en inte skattepliktig intäkt. Nämnden besvarar ansökningen i enlighet med det anförda.

Nämndens ordförande (Berglöf) var av skiljaktig mening och ansåg att det utgivna engångsbeloppet avsåg sådan ersättning för förlorat underhåll som om den utgår periodiskt utgör skattepliktig intäkt enligt 32 § 1 mom första stycket KL. Vid sådant förhållande fick engångsbeloppet anses ersätta inkomst av skattepliktig natur. Beskattning av beloppet skulle därför i princip ske enligt bestämmelserna i anvisningarna till 19 § KL.

I besvär hos RR yrkade TI att förhandsbeskedet skulle ändras så att det besvarades i enlighet med vad ordföranden i rättsnämnden uttalat.

RR ändrade inte RSV:s förhandsbesked. (Dom 30.3.1984. En ledamot av RR anslöt sig till de skäl som anförts i ordförandens i nämnden mening.)

Anm.: Se prop 1975:12, s 119—123; prop 1976/77:50, s 44—57; SkU 1976/77:19, s 25—30.